

Φυλάγοντάς το, ἐγὼ τὸν σκότωσα μονάχη
 Κ' ἐφάνηκα σωτήριο φῶς καὶ σένα τότες.
 Καὶ τοῦ πατέρα μου καὶ τοῦ σπιτιοῦ προδότρα
 Ἦρθα μαζί σου στὴν Ἰωλκὸ, καὶ τὸν Πελλία
 Βέζω νὰ τὸν σκοτώσουνε τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ του
 Μὲ τρόπο προμερῶτατο, κἀκεῖνα φόβο
 Νὰ μὴν ἔχῃς. Κι ὅμως σὺ, ἔστερ' ἀπὸ τόσα,
 Τῶν ἀντονακῶ ἀγχιότος, τόρα μὲ ἀτιμάζεις
 Πατέρα σου παιδιῶν καὶ γὰρ γυναικὰ παίρνεις
 Γιατὶ ἂν εἴσαν ἀτεκνὸς καὶ ἀγαπούσες ἄλλη
 Κἀποιο συμπάθειο θάχῃς! Ἀσιπὸν τοῦ κάκου οἱ ὄρκοι,
 Καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω—ἐνῶ τὸ ξέρεις
 Τὸυς ὄρκους πῶς δὲ φυλάξῃς—ἂν δὲν πιστεύεις
 Τὸρα πλιὸ στὴ δύναμη τῶν θεῶν ποῦ ὠρκίστηκες
 Ἡ μήπως κυβερνοῦν νίσι νόμοι τοῦς ἀνθρώπους!
 Ἀλοῖμονο! Χέρι δεξι, ποῦ ἀπλωνῶ τόσες
 Φορὲς σὺ νὰ ὀρκίστηκες καὶ γονατὰ μου, πόσο
 Μάταια ἐμολογηθήκαμε ἀπ' ἕναν ἄτιμο ἄντρα,
 Καὶ κἀθ' ἑλπίδα ἐχάσαμε στὸν κόσμο ἐτούτο!
 Ἐλα, ἐδῶ τόρα νὰ σοῦ εἰπῶ σὰν νάσαι φίλος—
 Ἄν καὶ δὲν ἐλπίζουμε τίποτ' ἀπὸ σένα.
 Μὰ νὰ δείχτῃς χειρότερος, θὰ σ' ἐρωτήσω:
 Κατὰ ποῦ νὰ πάω; Στὸ πατρικὸ μου σπίτι,
 Ποῦ μ' ἔδη τὴν πατριδ' ἀτίμακα γιὰ σένα,
 Ἡ στὴς δυστυχισμένες κόρες τοῦ Πελλία;
 Τοῦ γόνιου τὴ φρονισα καὶ καλοδεχτοῦνε!
 Γιατὶ ἔτσι μὲ κατάντησες: τῶν ἐδικῶν μου
 Νὰ γίνω ἐχθρὸς κ' ἐναντίους μου νάχω, ἀπὸ σένα
 Ὅσους δὲν εἴτανε σωτὸ ποτὲς νὰ βλάψω!
 Καὶ γι' ἀντίχρησιν στὴς χερσὲς μου τίς τόσες
 Στὴν Ἑλλάδα μ' ἔκνεες πολυζηλεμένη
 Καὶ, σὰν ἄντρας ὀχυροστός καὶ πιστός, μὲ ρίχνεις
 Στους πέντε ὄρμους, τόρα ἐδῶθ' ἀποδιωγμένη,
 Πικτέρημη μὲ τὰ παιδιὰ σου μόνη μόνη!
 Ὡ Δία, γιατί τὸ ψεύτικο χρυσῶφ' οἱ ἀνθρώποι
 Νὰ γνωρίζουν ἔδωκες φανερὰ σημάδια,
 Καὶ νὰ διακρίνουν τὸν κακὸ τὸν ἀνθρώπο ἐν,α
 Μὴσ' ἕνα στὸ κορμί του ἐχάραξες σημάδι;

ΧΟΡΟΣ:
 Ἄρα οἱ δικαὶ μὲ τοῦς δικούς μαλλώνουν μεταξύ τους
 Εἶνε δυσκολογιάτρευτη καὶ προμερ' ἡ ὀργή τους.
 (ἐκολούθει)

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ κ. Σκιῆς ἔχει δίκιο σ' ὅσα γράφει γιὰ τὴ γλώσσα
 μέσα στὴ φυλλάδα του.
 — Αὐτὸ μᾶς τὰποκάλυψε ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος στὴς
 «Ἀθήνες» τῆς Δευτέρας.
 — Ἐφέρε τὴν γιὰτὶ ἔχει δίκιο ὁ κ. Σκιῆς; Γιὰ ὄνομα
 τοῦ Θεοῦ, μὴ γελᾶστε! Ὁ κ. Σκιῆς ἔχει δίκιο
 γιὰτὶ... χαίρετε τὸν κ. Ξενόπουλο!
 — Κι ὅποιος χαιρετᾶ τὸν κ. Ξενόπουλο — κατὰ τὸν
 κ. Ξέρν. πάλι—μπορεῖ νὰ λέει καὶ τίς μεγαλύτερες κου-
 ταμάρες καὶ νάχει δίκιο.
 — Scripta manent καὶ κοιτάχτε τὸ φύλλο τῶν «Ἀθ-
 ηνῶν» ποῦ ἀναφέρουμε παραπάνω.
 — Στὸ ἴδιο φύλλο μᾶς ἔδωσε καὶ μιὰ σημαντικὴ πλη-
 ροφορία ὁ κ. Ξέρν. Πῶς σὲ λίγο δηλ. συμπληρώνει καὶ ἡ
 ἀφεντιά του τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα του. Συγχαίνωσθι με-
 γάλῃ στὴς λαχαναγορὰς τῆς Ἑυρώπης!
 — Λένα, πῶς ὁ κ. Μπενῆ-Ψάλτης θὰ παραιτηθεῖ
 γιὰτὶ λογόφερε μὲ τὸν κ. Λεβίδη.
 — Δυπηρότατο αὐτό. Ἐμεῖς θὰ προτιμούσαμε νὰ πα-
 ραιτηθεῖ δλόκληρο τὸ Ἰπουργεῖο καὶνὰ μείνει ὁ κ. Μπενῆ-
 Ψάλτης ποῦ γάνωσε μερικῶνε τενακέδων τὸ μυαλὸ κ'
 ἔβαλε ἀρκετοῦς τσαρλατάνους στὴ θέση τους.
 — Ἄλλος φοβερός πολέμιος, μαθαίνουμε, τῶν μαλ-
 λιαρῶν ἐφεύρωσε, ὁ κ. Δημητράκης Σακελλάριος, ὁ τυ-
 πογράφος.
 — Τέτια ψύχωση ἔχει ὁ ἀνθρώπος ποῦ φαντάζεται καὶ
 τὸ Μιστριώτη μαλλιαρό.

— Ἰδὸν γιὰ τὸν κ. Κίμωνα Παναθήναιον παραδέχεται
 πῶς γράφει γλώσσα μ' ἀπαρακαταλήκτου.
 — Ἰδίαι ὁ Κανελίδης ἀρχίζει νὰ τὰ βάζει μὲ τὸν Ρω-
 σσοῦ κὸ δὲ ἄ χ τ ο ῦ λ ο καὶ νὰ τόνε βλέπει παντοῦ.
 — Ὁ βλογοῦμένος θὰ λογαριάζει πῶς οἱ Γραπωνέζοι
 ἔχονα ἄρα τὸ δάχτυλο μὰ οὐκ εὐχὴ Ρωσσοῦ κὸντεύου νὰ
 μὴν ἀφήσουν;
 — Ἡ «Ἐσπερινή» ἀπαρτάνει καὶ τὸ συνοφωνάζει
 γιὰτὶ ἐπ' ἤγε τὰ γραφεῖα τῆς ἀπέναντι στοῦς Βασ. Σταύλους.
 — Τῆς εὐχάριστο τῶν χρόνου νὰ τὰ πῆσι καὶ μέσα
 στοῦς Σταύλους, ἀφοῦ μάλιστα θὰ βρισκεται τόσο σιμὰ καὶ
 δὲ ἄ π λ η ρ ῶ σ α ἰ ὀ λ λ ἄ χ α ρ α ἰ ἰ α τ ἰ α.
 — Ὁ κ. Παπαλεξαντρὴς θαυμάζει τὰ ποιήματα τοῦ κ.
 Παπῆ. Φυσικώτατο αὐτό, ἀφοῦ κ. ὁ κ. Παναῶς δὲν τῶρει
 γιὰ τίποτε νὰ θαυμάσει τὴν κριτικὴν τοῦ κ. Παπαλεξαντρῆ.
 — Στὰ φτηνὰ βιβλία μὲς μπηχαν' οἱ «Μοσκιῆς» τοῦ
 κ. Κωστῆ Πασαγιάννη.
 — Τὰ διαλεγτὰ αὐτὰ ἀγγέλματα, καλλιτεχνικὰ τυπω-
 μένα, τὰ κουλάει μὴ δραχμῆ, καθὼς καὶ τᾶλλα.
 — Τὸ Πλημμελειοδικεῖο μᾶς φέρτωσε προχθὲς και-
 νοῦσιο ἔθνο μάρτυρα στὴ φάση μας, τὸν κ. Πῶπ.
 — Ἐβῆη μῆνης, σοῦ λέει ἄλλος φυλακὴ καὶ χιλίες δραχ-
 μούλες πρό τῆρας. Μὲ τέτια προσόντα καὶ φήγεις Φεραῖος
 γίνεσαι!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΣΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ρωσοῦν, Κολοκοτρῶνη, τί νὰ δείχνῃς
 Κι ἀγριεῖ τίς ματιές σου ποῦ νὰ ρίχνῃς...
 Μιστήριό μεγάλο καὶ τρανὸ!
 Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ ρώταχ μονάχη:
 Ἄν σ' ἔβλεπαν καὶ πάλι ζωντανό,
 Τί θάκνεες γιὰ τοῦς Ρωμοῦς σου τάχα;
 Ζωντάνεφε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ στόμα
 Τοῦ Στρατηγοῦ κι ἀκούω νὰ λέη ἄεσμα
 Λόγια ποῦ κλείνουν καὶ θυμὸ καὶ κόπο:
 Τοῦ θάνατου γιὰ χάρη θὰ ζητοῦσα.
 Στὰ χάλια σας τὰ μάτια νὰ σφαλαῖσα
 Καὶ νάνοιγα τὰ δῶά μου γέρια μόνο.

ΕΝΑΣ.

ΦΩΣ

Ἐνας Ρωσσοῦς ἐπιστήμονας μελέτησε καὶ βρῆκε,
 λέει, πῶς τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς εἶναι τὸ καλύτερο φῶς γιὰ
 τὰ μάτια. Ἡ ἀρχὴ του εἶναι πῶς ὅσο λιγώτερο ἀνοι-
 γοκλεῖς τὰ ματόφυλλα, τόσο καλύτερο θὰ πῆ πῶς εἶναι
 τὸ φῶς. Βρῆκε λοιπὸν ὁ Ρωσσοῦς πῶς τὰ ματόφυλλά
 μας ἀνοίγοκλείνουν κάθε λεπτὸ κατὰ τὴν ἀκίλουθη ἀνα-
 λογία, δηλαδὴ.
 Μὲ κερὶ 6, 8 φορές
 μὲ γὰζ 2, 8 φορές
 μὲ ἡλεκτρικὸ 1, 8 φορές.
 Κάπου ὅμως πρέπει νὰ σκαῖωσι τοῦ κῆρ Ρωσσοῦ
 ἡ λογικὴ. Γιατὶ βρῆκε ἀκόμα πῶς μὲ τῆς ἡμέρας τὸ
 φῶς ὁ ἀνθρώπος ἀνοίγοκλεῖ τὰ ματόφυλλά του 2, 2
 φορές τὸ λεπτὸ, ποῦ κατὰ τὴ θεωρίαν του θὰ πῆ πῶς
 ὁ ἥλιος εἶναι χειρότερος ἀπὸ ἡλεκτρικὸ φῶς!
 Τὸ καλύτερο φῶς γιὰ τὰ μάτια εἶναι ἡ μέρα, καὶ
 μὴν τὸ κουνάτε. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τὸ δοκιμάσει.
 Γιατὶ μπορεῖ νὰ διαβάσει 6 καὶ 8 ὥρες μὲ τῆς ἡμέ-
 ρας τὸ φῶς, καὶ ἀφοῦ κοιμηθεῖ, θὰ σηκωθεῖ μὲ ζωντὰ
 καὶ ξεκουρασμένα μάτια. Ἄν ὅμως διαβάσει καὶ 4
 ὥρες μὲ τὸ λαμπρότερο ἡλεκτρικὸ, τὰ μάτια του τὴν
 ἄλλη μέρα θὰ εἶναι κουρασμένα, ἴσως κἀκκίνα, ἴσως
 καὶ τοιμπρασμένα.
 Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ εἶναι σωστὸ πῶς ὅσο λιγώ-
 τερο ἀνοίγοκλεῖς τὰ μάτια, τόσο καλύτερο εἶναι
 τὸ φῶς. Ἦναι ἂν τὰ εἶχες ἀδιάκοπα ἀνοιχτὰ τὰ μά-

τια σου, ἀφοῦ θὰ εἴτανε σημάδι πῶς τὸ φῶς ἐκείνη
 τὴν ὥρα εἶναι τὸ καλύτερο γιὰ σένα. Μὰ ὡς τόσο δὲν
 εἶναι ἔτσι, ἀφοῦ τὸ ἀνοίγοκλείμα χρησιμεῖ νὰ σοῦ νο-
 τίξει καὶ νὰ σοῦ παστρέβει τὴν ἀπανωσιὰ τοῦ ματιοῦ.
 Ἐγὼ ὑποθέτω πῶς τὸ καλύτερο ἀνοίγοκλείμα εἶναι τό-
 σο ὅσο μᾶς προξενεῖ ὁ ἥλιος, καὶ πῶς τὸ ἀργότερο
 ὅπως καὶ τὸ συχνότερο εἶναι βλαβερό.

Τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς ἴσως μᾶς εἶναι τὸ καλύτερο ἀπὸ
 κάθε ἄλλο τεχνητὸ φῶς. Εἶναι ὅμως πάλι ζήτημα ἂ
 δὲν ἔχει καὶ τὰ κακὰ του τὰ ἔμμεσα. Γιατὶ ἀπ' ὅσα
 βρεθῆκε, ἀρχίζει μὲ τὰ σωτὰ του ὁ κόσμος νὰ κἀνει
 νύχτα μέρα, καὶ ἀφοῦ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι πολὺ
 βλαβερό. Μὲ τὸν καιρὸ θ' ἀδυνατέφουν καὶ θὰ γερνοῦν
 τὰ μάτια μας πολὺ πῶς νωρὲς, ἢ καὶ λίγο λίγο θὰ
 γιεννιόμαστε κληρονομικὰ μακροβώρηδες ἢ ἀδυνατοβώρη-
 δες. Στὸν πόλεμο τῆς Ἀφρικῆς βρεθῆκε πῶς οἱ Βέρη-
 δες σημάδεθαν πολὺ καλύτερα ἀπὸ τοῦς Ἀγγλοῦς, καὶ
 ἡ ἰδέα εἶναι πῶς ἔχουνε τὰ μάτια πῶς γερὰ, ἐπειδὴς
 ἀρχίζοντας τὴ δουλιὰ τους μὲ τὰ χαράματα κουρνι-
 ζουνε μὲ τίς ὀρνιθες, σὰ χωριανοὶ ποῦ εἶναι. Ἄν εἶναι
 ἔτσι, ἀ λογαριάζουμε δηλαδὴ τὰ ἔμμεσα ἀποτελέσματα
 ἴσως τὸ καλύτερο φῶς εἴταν τὸ ἡμερικὸ, τὸ φῶς ἀπὸ τὰ
 ζῦλα ποῦ καίγανε στὸ τζόκι (πυρὸς ἀσφῆ). Ἰλιάδ. I.
 206). Γιατὶ τέτιο φῶς σ' ἀνάγκαιε τὴ νύχτα νὰ μὴ
 μεταχειρίζεσαι παρὰ πολὺ λίγο τὰ μάτια, ἢ καὶ νὰ
 παγαίνεις νωρὲς νωρὲς νὰ κοιμάσαι.

Τὰ μέρη ὅπου τὸ μερονύχτι χωρίζεται σὲ δύο ἴσα
 κομμάτια εἶναι βλογοῦμενα τοῦ θεοῦ, γιὰτὶ ἔτσι ὅλη
 σου τὴ δουλιὰ τὴν κἀνεις μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ, δου-
 λείεις δηλαδὴ τὰ νέβρα σου ἴσο σ' ἔπλασε ὁ Θεὸς νὰν
 τὰ δουλεύεις, καὶ ἐπειτα ἔχεις ἀρκετὴν καιρὸ νὰν τὰ
 ξεκουραῖεις. Τέτιο βλογοῦμένο μέρος εἶναι καὶ ὁ τόπος
 μας. Κι ἂν πηγαίναμε ἐμεῖς μὲ τὰ δικὰ μας μυαλὰ
 καὶ θὲ καίμιοιζάμε ἀπελπιστικῶς τοῦς ξένους, θὰ κἀ-
 ναμε ἀνάλογοι τὴ ζωὴ μας μὲ μεγάλο μας ὄφελος.
 Τῶν παιδιῶνε μας, ἂς ποῦμε, θὰν τοῦς ἀρχίζαμε τὰ
 μαθήματά τους στὴς 7 τὸ πρωὶ τὸ ἀργότερο—ἀφίνου-
 τας μιὰ ὥρα γιὰ νὰ σηκωθοῦνε στὴς 6, νὰ καλοπλυ-
 θοῦνε, νὰ φᾶν, καὶ νὰ χωρτέφουνε μιὰ στάλα—καὶ
 θὰν τὰ πλαγιαζάμε ἀπὸ τίς 8. Ἄντις ὅμως ἔτσι, ἐμεῖς
 τοῦς κἀναμε τὴ νύχτα μέρα. Ἐγὼ εἶδα ἕνα σωρὸ παι-
 διὰ 14 καὶ 12 χρονῶν, ἀγχιό καὶ κορίτσα, μέσα στὰ
 θέατρα νὰ κἀθόνται ὡς στὴς 12 καὶ ἀργότερα, καὶ
 μάλιστα νὰ βλέπουν... ὄχ θε μου, τὶ ἔβλεπαν καὶ τὰ
 ἀκούγαν! Τέτια παιδιὰ σὰ μεγαλώσουν, θὰ ἔχουνε γε-
 ράσει τὰ νέβρα τους παρὰκαιρα, θὰ ἔχουνε χάσει τὴν
 ἐνέργειάν τους, καὶ μὲ τὴν ἐνέργειαν τὴ θέλησή τους,
 τὴν παλεκαριά τους, θὰ ἔχουνε γίνει ἀσκοπα, δίχως
 ἡθικὴ—Ἀριστοῖοι σωστοί, ἔταιμα! σὰ φορεσιῆς τῆς
 Βιέννης. Τὸ μεγάλο δηλαδὴ χάρισμα ποῦ μᾶς ἔδωκε
 ὁ Θεὸς πάει χαμένο, καὶ σοῦ θυμίζει τῆς γραφῆς τὴν
 ρητὴ. Μὴ βάλετε τοῦς μαργαριτας ὁμῶν ἐμπροσθεν
 τῶν... πιδήμων.

Ἰπάρχουν ὅμως, φαίνεται, καὶ χειρότεροι μας, οἱ
 Ἰσπανοὶ. Στὴ Μαδρίτη, ἀκούω, οἱ καφενέδες κ. τ. λ.
 εἶναι ἀνοιχτοὶ ὅλη νύχτα, καὶ ἡ δουλιὰ τὴν ἡμέρα ἀρ-
 χίζει πολὺ ἀργά. Τὰ κυβερνητικὰ γραφεῖα μόλις τὸ
 μεσημέρι κουτσασκουπιζοῦνται· ἡ δουλιὰ τους ἀρχίζει
 τὸ ἀπομεσήμερο κατὰ τίς 5 καὶ τελιώνει στὴς... 6.
 Τέτιο σύστημα πῶς πρέπει νὰ κἀνει τὴν καρδιὰ μερι-
 κῶν μας πολιτικῶν καὶ ἀρχιπολιτικῶν νὰ χοροπηδᾷ ἀπὸ
 πόθο!

Τὶ λέν οἱ δικοὶ μας γιὰτὸν γιὰ ὅλη ἀφτὴν τὴν
 ἱστορίαν; Ὁ Φωτισμὸς μας, ὁ Ἀβάζος, ὁ Γνεφτός, ὁ
 Ἐξερχός, ὁ Krüger, καὶ τοῦ λόγου σου, Νουμά;

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ